

1Q84 ————— 2

TEKİRKANTİ

Dünya
Edebiyatı
Roman

Çeviren:
Hüseyin
Can Erkin

10
84

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTAPLARI

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında
İmkânsızın Şarkısı

Yaban Koyununun İzinde

Sahilde Kafka

Zemberekkuşu'nun Güncesi

Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu
1Q84

Koşmasaydım Yazamazdım

Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları

Uyku

Kadınsız Erkekler

Sputnik Sevgilim

Tuhaf Kütüphane

Karanlıktan Sonra

Fırın Saldırısı

Rüzgârın Şarkısını Dinle

Kumandanı Öldürmek

Doğum Günü Kızı

Mesleğim Yazarlık

Dans Dans Dans

Pinball 1973

Sadece Müzik

Bir Kediye Tekil Şahıs

Bir Kediye Terk Etmek

Ortadan Kaybolan Fil

Şehir ve Belirsiz Duvarları

1Q84

2. Kitap

Orijinal adı: 1Q84

© 2009 by Harukimurakami Archival Labyrinth

Yazan: Haruki Murakami

Japonca aslından çeviren: Hüseyin Can Erkin

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Yayın hakları Curtis Brown Group Limited ile çalışan ICM Partners ("ICM") aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Ağustos 2015

13. baskı / Nisan 2025 / 978-625-8036-12-1

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

HARUKİ MURAKAMI

KİTAP

Temmuz - Eylül

Aomame

Orası dünyanın en sıkıcı şehriydi

Yağmur mevsiminin sona erdiğini henüz meteoroloji yetkilileri açıklamamıştı. Gökyüzü masmaviydi, güneş yeryüzünün dört bir tarafını ışığa boğuyordu. Yeşil yaprakları iyice sıklaşan salkımsöğütler uzun bir aradan sonra yine yolda koyu gölgeler oluşturmuştu.

Tamaru, Aomame'yi ana kapıda karşıladı. Koyu renkli yazlık takım elbise giymiş, beyaz gömleğinin üstüne desenli bir kravat takmıştı. Yüzünde terden eser yoktu. Onun gibi iriyarı bir adamın, en sıcak yaz günlerinde bile terlememesi Aomame'nin en fazla tuhafına giden şeylerden biriydi.

Tamaru, Aomame'yi görünce başını hafifçe eğerek zor duyulur bir selam verdi; sonra tek kelime bile etmedi. Her zamanki kısa sohbetlerinden birini yapmamışlardı. Arkasına dönüp bakmadan, uzun koridorda öne düşerek, Aomame'yi Madam'ın beklediği odaya götürdü. Birileriyle havadan sudan sohbet edecek ruh halinde olmadığını Aomame tahmin edebiliyordu. Köpeğin ölümü onu sarsmıştı mutlaka. "Yeni bekçi köpeği bulmak lazım" demişti, Aomame'ye telefonda. Hava durumundan bahsediyormuş gibi. Fakat bu söylediklerinin gerçek ruh halini yansıtmadığını Aomame anlayabiliyordu. O erkek Alman kurt köpeği Tamaru için önemli bir varlıktı ve uzun yıllardır birbirlerine çok alışmışlardı. Köpeğin aniden, nedeni anlaşılmaz biçim-

de ölüşünü, Tamaru bir tür kişisel hakaret ya da tahrik olarak algıliyordu mutlaka. Tamaru'nun sınıflardaki karatahtaları andıran kocaman sırtına bakarken, Aomame onun içinde yaşadığı sessiz öfkeyi tahmin edebiliyordu.

Tamaru oturma odasının kapısını açarak, Aomame'yi içeri buyur ettikten sonra, kapının önünde durup yaşlı kadının direktifini bekledi. "Bugün içeceğre gerek yok" dedi yaşlı kadın Tamaru'ya.

Tamaru başını hafifçe eğdikten sonra, kapıyı ses çıkartmadan kapattı. Yaşlı kadın ve Aomame odada yalnız kalmışlardı. Madam'ın oturduğu kolçaklı koltuğun yanındaki masada, yuvarlak cam kavanoz içinde iki kırmızı Japon balığı yüzüyordu. Her yerde rastlanabilecek türden Japon balıklarıydı; her yerde görülebilecek türden bir cam kavanozdu. Suyun içerisinde sanki mutlaka şartmış gibi yeşil bir su bitkisi de vardı. Aomame bu düzenli, geniş odaya birçok kez gelmişti, ama o balıkları ilk kez görüyordu. Klima düşük ayarda çalışıyor olacak, arada sırada serin bir esinti geliyordu. Kadının arkasında kalan masanın üzerine ise içine üç beyaz zambağın konduğu bir vazo yerleştirilmişti. Çiçekler kocamandı; başka bir ülkeye götürölünce durgunlaşan küçük hayvanlar gibi ölgün bir halleri vardı.

Yaşlı kadın eliyle işaret ederek, Aomame'yi yanındaki koltuğa oturttu. Bahçeye bakan pencerenin dantelli perdesi çekilmişti, ama yaz öğleden sonrasının güneşi yine de çok kuvvetliydi. Bu ışıklar altında, yaşlı kadın her zamankinden çok daha bitkin duruyordu. İnce kolunu başına destek yapmış, o büyük koltuğa iyice gömülmüştü. Gözlerinin feri sönmüş, boynundaki kırışıklar da çoğalmıştı. Dudaklarında renk yoktu, uzun kaşlarının uçları da yerçekimine direnmekten vazgeçmiş gibi biraz aşağı sarkmıştı. Belki de kan dolaşımı yavaşladığı için, teninin bazı kısımları toz serpilmiş de ağarmış gibi daha beyaz görünüyordu. Son görüşmelerinden bu yana

sanki beş altı yıl ihtiyarlamış gibi bir hali vardı. Dahası şimdi, yorgunluğunun dışarı yansımaya, yaşlı kadın hiç aldırış etmiyormuş gibiydi. Normal değildi. En azından Aomame'nin bildiği kadarıyla, Madam dış görünümüne özen gösterir, içindeki gücü dışarı yansıtır, dimdik durur, yüzündeki ifadeyi kontrol eder, en ufak bir yaşlılık belirtisi bile göstermemek için çabalandı. Üstelik bu çabası karşılıksız kalmazdı.

Bugün evdeki her şey farklı, dedi Aomame içinden. Odanın içerisindeki ışık normalde olduğundan farklı gibiydi. Bir de, antika eşyaların tavana kadar her yeri kapladığı bir odaya hiç uygun düşmeyen Japon balıkları ve cam kavanoz vardı.

Yaşlı kadın bir süre öylece hiç ses çıkartmadan durdu. Koltuğun kolçağına dirseğini dayamış, elini de yanağına yapıştırmış halde Aomame'nin yan tarafında, havadaki bir noktaya bakıyordu. Fakat o noktada özel bir şeyin havada asılı durmadığını Aomame biliyordu. Kadın o an için bakışlarını sabitleyeceği bir noktaya gereksinim duyuyordu yalnızca.

“Susadın mı?” diye sordu yaşlı kadın, sakın bir ses tonuyla.

“Hayır, susamadım” dedi, Aomame.

“Orada buzlu çay var. İstersen bardağa koyup içebilirsin.”

Yaşlı kadın parmağıyla giriş kapısının yakınındaki servis sehpasını işaret etti. Sehpada limonlu buzlu çay sürahi vardı. Yanına da farklı renklerde kesme cam bardaklar konmuştu.

“Teşekkür ederim” dedi Aomame. Fakat duruşunu hiç bozmadı, kadının sonraki sözlerini bekliyordu.

Madam bir süre daha sessizliğini korudu. Mutlaka konuşması gereken bir konu vardı ve bunu dile getirmesiyle o konuyla alakalı gerçekler, daha kesin bir hal alacaktı belki de. Mümkün olsa zamanı ileriye sarmak istediğini hissettiren bir sessizlikti. Kadın, yanındaki Japon balığı kavanozuna şöyle bir göz attı. Sonra bıkkın bir ifadeyle dosdoğru Aomame'ye baktı. Dudakları düz bir çizgi gibi kapanmıştı,

iki ucu hafifçe yukarı çevrilmiş gibiydi.

“Sığınma evindeki bekçi köpeği olayını Tamaru söyledi mi? Anlaşılmaz bir biçimde öldüğünü” diye sordu yaşlı kadın.

“Duydum” dedi Aomame.

“Ondan hemen sonra, Tsubasa ortadan kayboldu.”

Aomame yüzünü hafifçe buruşturdu. “Kayıp mı oldu?”

“Öylece kayboluverdi işte. Muhtemelen geceleyin. Bu sabah yoktu.”

Aomame dudaklarını büzüp, söylenebilecek bir söz bulmaya çalıştı. “Fakat... Geçen gün söylediklerinize göre, Tsubasa hep aynı odada yanında biri varken uyuyabiliyordu. Kendini güvende hissedebilmek için.”

“Orası öyle. Fakat o kadın ne ara olduysa, derin bir uykuya dalmış, Tsubasa’nın gittiğinin farkına varmamış. Gün ağardığında Tsubasa yatağında değilmiş.”

“Alman kurt köpeği öldü, ertesi gün Tsubasa ortadan kayboldu” dedi Aomame, emin olmak istermiş gibi.

Yaşlı kadın başını sallayarak onayladı. “Bu iki olay arasında bir ilişki olup olmadığını şu an kesin olarak bilemiyoruz. Fakat ben, muhtemelen bir bağ olduğunu düşünüyorum.”

Aomame masanın üzerindeki Japon balıklarına şöyle bir baktı. Yaşlı kadın da Aomame’nin bakışlarını izleyerek aynı yere baktı. İki balık yüzgeçlerini hafifçe oynatarak, camla çevrili göllerinde gidip geliyorlardı. Yaz ışıkları o kavanozun içinde tuhaf bir şekilde kırılıyor, insan kendisini denizin derinliklerinde gizemli bir noktaya bakıyormuş gibi hissediyordu.

“Bu Japon balıklarını Tsubasa için almıştım” dedi Madam, Aomame’nin yüzüne bakıp, açıklamak istermiş gibi. “Azabu merkezinde küçük bir panayır vardı, ben de Tsubasa’yı yanımda götürdüm. Odaya tıkılıp kalırsa, sağlığı için iyi olma-
yacağını düşündüm. Elbette Tamaru da bizimleydi. Oradaki seyyar dükkânlardan birinden bu kavanozla birlikte balıkla-

rı aldım. Balıklar onu çok heyecanlandırmış gibiydi. Kendi odasına koymuştu, gün boyunca bıkmadan izliyordu. Fakat o ortadan kaybolunca ben buraya getirdim. Artık ben de sık sık bu balıkları izliyorum. Hiçbir şey yapmadan öylece izliyorum. Tuhaf, ama gerçekten hiç bıkmıyor insan. Bugüne kadar Japon balıklarının karşısına geçip de kendimi kaptırarak izlediğim hiç olmamıştı gerçi.”

“Tsubasa’nın nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?” diye sordu Aomame.

“Hiçbir fikrim yok” dedi yaşlı kadın. “Kızın, yanlarına gidebileceği akrabaları yok. Benim bildiğim kadarıyla bu dünyada gidebilecek hiçbir yeri olmayan bir kız.”

“Birilerinin onu zorla götürmüş olması mümkün mü?”

Yaşlı kadın gözle görülmeyen bir sineği kovalarmış gibi, başını sinirli bir hareketle iki yana salladı. “Hayır, sadece çekip gitti. Birileri gelip de zorla götürmüş olamaz. Öyle bir şey olsaydı, çevresindeki diğer kadınlar uyanırdı. Hiçbir şey olmasa bile o kadınların uykusu hafiftir. Kendi iradesiyle çıkıp gittiği kanısındayım. Ses çıkarmadan adım atarak merdivenlerden inmiş, giriş kapısının kilidini açarak, çıkıp gitmiş olmalı. O sahneyi hayal edebiliyorum. Kız çıkarken köpek havlayamazdı. Çünkü köpek önceki akşam ölmüştü. Elbiselerini değiştirmemiş. Elbiseleri hemen oracıkta katlanmış olarak durduğu halde, üzerinde pijamalarıyla gitmiş. Tek kuruş para da yoktu yanında mutlaka.”

Aomame’nin yüzü iyice yamulmaya başlamıştı. “Tek başına ve üzerinde pijamalarla mı?”

Madam başını evet anlamında salladı. “Evet öyle. On yaşında bir kız çocuğu, tek başına, üzerinde pijamalarıyla, tek kuruş parası olmadan gece yarısı çıkıp nereye gidebilir acaba? Normalde kavraması güç. Fakat ben, nedense pek anormal bir durum olmadığı kanısındayım. Hayır, hatta şimdi, bunun böyle olması gerektiği için gerçekleştiğini düşünüyö-

rum. O yüzden, peşine düşüp aramaya da kalkmadım. Hiçbir şey yapmaksızın, yalnızca oturup Japon balıklarını izliyorum.”

Yaşlı kadın kavanoza kısa bir bakış fırlattı. Sonra tekrar, dosdoğru Aomame’nin yüzüne baktı.

“Şu an aramanın boşa olacağını biliyorum çünkü. O kız artık bizim ulaşamayacağımız bir yere gitti.”

Kadın bu sözlerinden sonra başını yasladığı elini indirdi, uzunca bir süredir vücudunda birikmiş her şeyi boşaltır gibi iç geçirdi. Ellerini dizlerinin üzerine düzgün bir şekilde koydu.

“Fakat neden çıkıp gitti acaba?” dedi Aomame. “Sığınma evinde olduğu müddetçe koruma altındaydı ve gidebileceği başka bir yer de yok.”

“Nedenini bilemiyorum. Fakat köpeğin ölümünün, onun bu hareketini tetiklediğini sanıyorum. Buraya geldiğinden beri köpeği çok seviyordu, köpek de kıza alışmıştı. Samimi iki arkadaş gibiydiler. O yüzden köpek ölünce, hem de öyle ortalık kana bulanarak, nedeni belirsizce ölünce Tsubasa şoka girmişti. Çok doğal. Sığınma evindeki herkes şok geçirdi. Fakat şimdi düşünüyorum da, köpeğin o feci ölümü, belki de Tsubasa’ya yönelik bir mesajdı.”

“Mesaj?”

“Burada kalamayacağına dair bir mesaj. *Burada saklandığını biliyoruz. Buradan çıkmak zorundasın. Bunu yapmazsan insanların başına daha kötü şeyler gelebilir.* Böyle bir mesaj işte.”

Kadının parmakları dizlerinin üzerinde hayali bir zamanı dilimliyordu. Aomame konuşmasının devamını getirmesini bekledi.

“Belli ki kız mesajın ne ifade ettiğini anladı ve kendiliğinden çıkıp gitti. İsteyerek gittiğini sanmıyorum. Başka gidebileceği bir yer olmadığını bildiği hale, gitmek zorunda kaldı. Böyle düşününce dayanamıyorum. Henüz on yaşında bir kız

çocuğu, neden böyle ağır bir karar vermek zorunda kalsın?”

Aomame'nin içinden ellerini uzatıp yaşlı kadının ellerini tutma isteğı geçti. Fakat kendine engel oldu. Kadının konuşması henüz bitmemişti.

Madam devam etti: “Benim için, söylememe hiç gerek yok, ama çok büyük bir şok oldu. Etimden et koparılmış gibi. O kızı resmen evlatlık almayı bile düşünüyordum ne de olsa. Elbette o kadar kolay olmayacağını bilincindeydim. Zor olacağını bildiğim halde, bunu istiyordum. İşler yolunda gitme- se bile, şikâyet edecek kimse yoktu. Fakat dürüst olmak gerekirse, bu yaşa gelince zor oluyor insan için.”

Aomame söze girdi. “Fakat bakarsınız, Tsubasa bir gün aniden çıkıp gelir. Parası, gidebileceğı başka bir yer yok zira.”

“Öyle düşünmek isterim, ama bu asla olmaz herhalde” dedi yaşlı kadın, güçten eser kalmamış sesiyle. “O kız daha on yaşında, ama kendi doğruları var ve buradan gitmeye kendisi karar verdi. Geri döneceğini sanmam.”

Aomame, “Affedersiniz” diyerek kalkıp, servis sehпасına gitti ve mavi tonlardaki kesme cam bardağı buzlu çay koydu. Pek susamamıştı, ama yerinden kalkarak konuşmaya biraz ara vermek istemişti. Koltuğına döndü, buzlu çaydan bir yudum alıp, bardağı masanın üstüne bıraktı.

“Tsubasa hakkında konuşmayı bırakalım artık” dedi yaşlı kadın, Aomame'nin yerleşmesini bekledikten sonra. Sonra yaşadığı duygulardan kurtulmak istemiş gibi, boynunu esnetip, parmaklarını vücudunun tam önünde birbirine geçirdi.

“Şimdi şu Öncüler'deki Lider meselesini konuşalım. Onun hakkında öğrenebildiklerimi anlatayım sana. Bugün buraya gelmeni istememin en önemli nedeni de bu zaten. Elbette Tsubasa'yla da ilgili bir mesele bu.”

Aomame başını sallayarak onayladı. Bunu zaten tahmin etmişti.

“Geçen sefer konuştuğumuz gibi, bu Lider denilen adamın, biz ne pahasına olursa olsun hakkından gelmeliyiz. Yani *öteki dünyaya gitmesini* sağlamalıyız. Senin de bildiğin gibi, bu adam on yaşlarındaki kız çocuklarına tecavüz etmeyi alışkanlık haline getirmiş. Hepsi de henüz ilk âdetlerini görmemiş kız çocukları. Bu yaptığını meşru kılmak için, kafasına göre bir öğreti uydurarak, cemaat sistemini kullanıyor. Ben konuyu elimden geldiği kadarıyla araştırdım. İşinin ehli insanlardan rica edip, yüklü bir para da harcadım. Kolay olmadı. Tahmin ettiğimden çok daha fazla para harcamak gerekti. Fakat neticede, şimdiye kadar bu adamın tecavüzüne uğrayan kız çocuklarından dördünü belirlemeyi başardım. Bunların dördüncüsü Tsubasa.”

Aomame buzlu çay bardağını alarak bir yudum içti. Bir tat alamadı. Sanki ağzının içerisinde pamuk varmış da, bütün tatları emivermiş gibi bir hisse kapıldı.

“Ayrıntıları bilinmiyor, ama dört kız çocuğundan en az ikisi hâlâ cemaatte yaşamaya devam ediyor” dedi yaşlı kadın. “Onlar Lider’in cariyesi pozisyonundalar. Sıradan müritlerin önüne hiç çıkmıyorlar. Kendi istekleriyle mi orada kaldılar, yoksa kaçmayı başaramadılar mı belli değil. Onlarla Lider arasında şimdilerde de cinsel ilişki söz konusu mu değil mi, bu da bilinmiyor. Fakat neticede, kızlar galiba Lider’le aynı yerde yaşıyorlar. Lider’in yaşadığı alan kale gibi korunuyor, sıradan cemaat üyeleri asla giremiyor. Birçok şey hâlâ bir sır perdesinin ardında.”

Kesme cam bardak masanın üzerinde terlemeye başlamıştı. Yaşlı kadın bir ara vererek soluklarını düzenledikten sonra konuşmasını sürdürdü.

“Kesin olan bir şey var. Bu dört kız arasında ilk kurban, Lider’in öz kızı.”

Aomame yüzünü iyice buruşturdu. Kasları kontrolü dışında hareket etmiş, yüzü tamamen yamulmuştu. Bir şeyler

söylemek istediye de, sözcükler sese dönüşmedi.

“Evet, doğru. O adamın en başta öz kızına tecavüz ettiği sanılıyor. Yedi yıl önce, kız on yaşındayken” dedi yaşlı kadın.

Madam iç hat telefonun ahizesini kaldırarak, Tamaru’ya şeri şişesini ve iki bardak getirmesini söyledi. O gelene kadar iki kadın bilinçli olarak sessizce bekleyip, kafalarındaki düşüncelere bir düzen vermeye çalıştılar. Tamaru şeri şişesi ve iki kristal bardağı bir tepsiye yerleştirmiş halde getirdi. Tepsidekileri sehpanın üzerine sıralayıp, sonra sanki tavuk boğazlarmış gibi, hızlı hareketlerle şişenin tıpasını açtı. Şeriye şırıltılarla bardaklara boca etti. Yaşlı kadın başını sallayınca, Tamaru başıyla hafifçe selam vererek odadan çıktı. Tamaru her zaman olduğu gibi, tek kelime bile etmemişti. Ayak sesleri bile duyulmamıştı.

Mesele yalnızca köpek değilmiş, dedi Aomame içinden. Kendi gözünün önünden (hem de Madam’ın her şeyden çok değer verdiği) bir kızın kaybolup gitmesi Tamaru’yu yaralamış. Onun sorumlu olduğu pek söylenemez. Yatılı olarak çalışmıyor ve çok özel bir durum olmadığı müddetçe, akşamları yürüyerek on dakikalık mesafedeki evine dönüp orada yatıyor. Köpeğin ölümü de, kızın ortadan kaybolması da, onun burada bulunmadığı gece saatlerinde oldu. Neticede onun engel olabileceği şeyler değildi. Onun işi nihayetinde Madam’ı ve Söğüt Konağı’nı korumak. Sığınma evine varana kadar gücü yetmez. Fakat tüm bunlara rağmen, bu olanlar Tamaru’nun eksiklik hissetmesine neden olmuş ve bunu kendisine karşı yapılan affedilmesi imkânsız bir hakaret gibi algılıyor olmalı.

“Peki, sen o adamın hakkından gelmeye hazır hissediyor musun kendini?” diye sordu yaşlı kadın Aomame’ye.

“Hazırım” diye yanıtladı Aomame, net bir ses tonuyla.

“Bu basit bir iş değil” dedi yaşlı kadın. “Elbette senden rica ettiğim işler hiçbir zaman basit değildi. Fakat bu sefer, özel-

likle öyle. Ben de elimden geleni yaparım, ama senin güvenliğini ne ölçüde sağlayabileceğimi bilemiyorum. Muhtemelen bu sefer her zamankinden daha riskli olacak.”

“Bunun farkındayım.”

“Önceden de söylemiştim, seni tehlikeli bir ortama göndermek istemiyorum. Fakat dürüst olmak gerekirse, bu sefer tercih hakkımız son derece sınırlı.”

“Önemli değil” dedi Aomame. “O adamın bu dünyada yaşamaya devam etmesine izin veremeyiz.”

Yaşlı kadın şeri bardağını eline alıp, küçük bir yudum içti. Sonra bir süre Japon balıklarına baktı.

“Yazın öğleden sonraları oda sıcaklığında tutulmuş şeri içmeyi eskiden beri severim. Sıcak günlerde soğuk içkiler içmeyi pek sevmem. Şeri içtikten sonra bir süre geçince, biraz uzanır uyurum. Ne zaman uyuduğumun farkına bile varmam. Uyandığımda vücudum biraz serinlemiş olur. Bir gün aynen o şekilde ölebilsem diyorum. Yaz günü öğleden sonra şeri içsem, koltuğa uzanıp farkına varmadan uyuyakalsam, sonra da hiç uyanmasam.”

Aomame bardağını eline alıp biraz şeri içti. Bu içkinin tadını beğenmemişti. Fakat bir şeyler içmek istiyordu. Buzlu çaydan farklı olarak bu sefer şerinin tadını alabilmişti. Alkolün etkisini dilinde hissetti.

“Dürüstçe yanıtlamanı istiyorum” dedi Madam. “Ölmekten korkuyor musun?”

Yanıtlaması fazla zaman almadı. Aomame başını iki yana salladı. “Pek korkmuyorum. Özellikle, tek başıma bir hayat sürdüğümü düşünürsek.”

Yaşlı kadının dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi. Madam az öncesine nazaran biraz gençleşmiş gibiydi. Dudaklarına da yeniden renk gelmişti. Belki Aomame’yle konuşmak ona iyi gelmiş, belki de şeri etkisini göstermeye başlamıştı.

“Fakat yanılmıyorsam, senin sevdiğin biri vardı.”

“Evet. Fakat benim o insanla birlikte olma olasılığım sıfıra son derece yakın. O yüzden, şimdi ölecek olsam, yitireceğim şeyler de sıfıra son derece yakın.”

Yaşlı kadın gözlerini kısıtı. “O adamla birlikte olmanın mümkün olmadığını düşünmen için somut bir neden var mı?”

“Özel bir neden yok” dedi Aomame. “Benim, kendim olmam dışında.”

“Ona yaklaşmak için bir girişimde bulunmaya niyetin yok mu?”

Aomame başını iki yana salladı. “Benim için önemli olan, onu yürekten arzuladığım gerçeği.”

Yaşlı kadın hayranlıkla Aomame’yi süzdü. “Çok keskin fikirleri olan bir insansın sen.”

“Böyle olmam gerekiyordu” dedi Aomame. Sonra şeri bardağını dudaklarına götürdü. “İsteyerek böyle olmadım.”

Oda bir süre tamamen sessizliğe gömüldü. Zambaklar boyununu bükmüş, Japon balıkları kırılarak gelen yaz ışıkları altında yüzmeye devam ediyordu.

“Lider’le senin yalnız kalacağınız bir ortam hazırlamamız mümkün” dedi yaşlı kadın. “Kolay iş değil. Biraz zaman da alacaktır. Fakat nihayetinde, ben bunu ayarlayabilirim. Senin *her zamanki işini* yapman yeterli olur. Fakat bu sefer, işten sonra ortadan kaybolman gerekecek. Yüzüne estetik ameliyat yaptıracağız. Şu an çalıştığın işi bırakıp, uzaklara gideceksin. Adını da değiştireceksin. Bugüne kadar sahip olduğun her şeyi terk etmen gerekecek. Başka bir insan olacaksın. Elbette toplu bir ödül alacaksın. Diğer konularla ilgili her şeyin sorumluluğu bana ait. Senin için uygun mu?”

Aomame yanıtladı: “Az önce söylediğim gibi, yitireceğim hiçbir şey yok. İsim, adım, şu an Tokyo’daki yaşantım, benim için anlamı olmayan şeyler. İtirazım yok.”

“Yüzünün değişmesine de mi?”

Haruki

**Yürekten sevdiğin
bir insan varsa, bir kişi
olsun yeter, hayatın
kurtulmuş demektir...**

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı.

21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde, Zemberekuşu'nun Güncesi, İmkânsızın Şarkısı, Sınırın Güneyinde Güneşin Batısında, Sahilde Kafka, Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu, Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları, Koşmasaydım Yazamazdım, Uyku, Kadınsız Erkekler, Sputnik Sevgilim, Tuhaf Kütüphane, Karanlıktan Sonra, Fırın Saldırısı, Rüzgârın Şarkısını Dinle, Kumandanı Öldürmek, Doğum Günü Kızı, Mesleğim Yazarlık, Dans Dans Dans, Pinball 1973, Sadece Müzik, Birinci Tekil Şahıs, Bir Kediye Terk Etmek, Ortadan Kaybolan Fil ve Şehir ve Belirsiz Duvarları* isimli kitapları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

